

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **AGROMAP s.r.o., IČ 26476495**, se sídlem v Praze 4, Hřebíkova 6, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Šaldova 34/466, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 13.5.2013, sp.zn.: 134/520/13, č.j.: 10126/ENV/13

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13.5.2013, sp.zn.: 134/520/13, č.j.: 10126/ENV/13, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 14.132,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Krajského soudu v Plzni, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 14.1.2013, č.j.: ČIŽP/43/OOV/SR02/1116027.007/13/ZRZ. Uvedeným rozhodnutím ministerstvo rozhodlo o blanketním odvolání žalobce do rozhodnutí České inspekce životního prostředí, kterým byla žalobci uložena podle ustanovení § 125g odst.3 a odst.6 písm.c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též vodní zákon), pokuta ve výši 50.000,- Kč za porušení povinností při zacházení se závadnými látkami, kterého se společnost AGROMAP s.r.o. dopustila tím, že při zacházení se závadnou látkou, konkrétně naftou, ve větším rozsahu neplnila některou z povinností podle ustanovení § 39 odst.4 vodního zákona, když

nepoužívala pro zacházení s ropnou látkou jen takové zařízení či způsob zacházení se závadnou látkou, které jsou vhodné z hlediska ochrany jakosti vod.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalované rozhodnutí je již v pořadí druhým rozhodnutím, vydaným žalovaným v témže správním řízení a bylo jím přezkoumáváno v pořadí rovněž již druhé rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 14.1.2014, přičemž žalobce má za to, že uvedená rozhodnutí jsou nespravedlivá a nezákonná. Žalobce podal proti rozhodnutí Inspekce životního prostředí dne 5.2.2013 tzv. blanketní odvolání, které již v dalším řízení nebylo doplněno. Podle názoru žalobce podání sice splňovalo náležitosti ustanovení § 37 odst.2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, avšak jednalo se pouze skutečně o blanketní odvolání, neobsahující konkretizovaná tvrzení. Žalovaný si byl při vydání napadeného rozhodnutí jednoznačně vědom toho, že se jedná o odvolání ve smyslu správního řádu nesplňující náležitosti řádného podání, což vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí a byl si také vědom toho, že Inspekce životního prostředí ve vztahu k žalobci svou poučovací povinnost ve smyslu ustanovení § 37 odst.3 správního řádu nesplnila, když žalobce na vadu podání neupozornila, ani nestanovila lhůtu k odstranění vad podání. Žalobce je přesvědčen o tom, že měl být správním úřadem vyzván k odstranění vad podání blanketního odvolání o doplnění z ustanovení § 82 odst.2 správního řádu vyplývajících náležitostí, například v čem konkrétně shledává protiprávnost či věcnou nesprávnost rozporovaného rozhodnutí a správního řízení. Žalobce vyjádřil přesvědčení o tom, že pokud mu nebyla za uvedeným účelem poskytnuta přiměřená lhůta, jedná se o vadu řízení, která má za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí. K tomu žalobce poukázal na konstantní judikaturu krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu, zejména na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2012, č.j.: 8As 102/2011-105, dostupné na www.nssoud.cz. Z uvedeného rozsudku vyplývá jednoznačná návaznost náležitostí podání podle ustanovení § 82 odst.2 správního řádu s tím, že správní orgán nemá možnost správního uvážení, zda účastníkovi řízení vymezí lhůtu pro zjednání nápravy, ale jedná se o jeho obligatorní povinnost, zakotvenou přímo v ustanovení § 37 odst.3 správního řádu. Takové povinnosti nezbavuje správní úřad ani okolnost, že účastník řízení ve svém podání uvede, že jej doplní či uvede dokonce i konkrétní lhůtu, ve které zamýšlel podání doplnit.

Z uvedených důvodů žalobce považuje názor žalovaného, vyjádřený na straně 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, že ministerstvo poskytlo odvolateli další maximálně možnou dobu pro doplnění odvolání a vycházelo přitom z ustanovení § 36 odst.1 správního řádu, za zcela mylný a dokládající nepochopení odlišného smyslu a významu tohoto ustanovení správního řádu ze strany odvolacího orgánu. Postup právních úvah žalovaného, že podání žalobce posoudil jako odvolání, protože odvolatel práva doplnit odvolání nevyužil a v následujících dnech odvolání nedoplnil, je v rozporu s ustanovením § 82 odst.2 věty druhé správního řádu, když blanketní odvolání žalobce ani neuvádělo, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí, popřípadě předchozího řízení. Z tohoto důvodu žalobce trvá na tom, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 23.7.2013, č.j.: 30A 48/2013-15, postoupil věc z důvodu nesplnění podmínky řízení (místní nepříslušnosti) k vyřízení Městskému soudu v Praze, jako soudu věcně a místně příslušnému.

Žalovaný odvolací správní úřad ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná a poukázal na to, že k námitce žalobce, uvedené v žalobě, trvá na

svém názoru, vyjádřeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a trvá i na tom, že své rozhodnutí řádně zdůvodnil. V odvolání bylo uvedeno, že napadené rozhodnutí Inspekce životního prostředí je vadné jak po stránce procesní, tak i hmotné, jinak nebylo blíže specifikováno, v čem odvolatel spatřuje vady rozhodnutí. Odvolatel pouze uvedl, že odvolání bude v následujících dnech doplněno o konkretizovanou právní tvrzení a na závěr požádal o zrušení tohoto rozhodnutí a o zastavení správního řízení.

Žalovaný správní úřad i nadále zastává názor, že odvolání žalobce mělo všechny náležitosti podání ve smyslu ustanovení § 37 odst.2 správního řádu – bylo z něj patrné, kdo je činí, které se věci se týká a co se navrhuje. Zároveň bylo v odvolání ve smyslu ustanovení § 82 odst.2 správního řádu uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje. Vzhledem k tomu, že nebylo uvedeno, v jakém rozsahu ho odvolatel napadá, ponechal prvoinstanční i odvolací orgán žalobci dostatečně dlouhou dobu pro doplnění odvolání „v následujících dnech“ a poté, kdy odvolání nebylo doplněno, posoudil odvolací úřad podané odvolání ve smyslu ustanovení § 82 odst.2 věty druhé správního řádu jako odvolání, v němž není uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá. Platí tedy, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí, jak bylo požadováno v podaném odvolání. Žalovaný dále poukázal na to, že i v předchozím řízení v téže věci tato situace rovněž nastala: žalovaný vyzval žalobce k doplnění podání ve smyslu ustanovení § 37 odst.3 správního řádu a stanovil pro doplnění termín, který žalobce stejně nerespektoval. Z tohoto důvodu i že žaloby samotné je evidentní, že žalobce věděl (či minimálně mohl vědět) o tom, jaké náležitosti má mít podané odvolání. Existují i další odvolací řízení z předchozí doby, vedená s tímto žalobcem a tato situace se opakuje pokaždé, což navozuje dojem snahy zdržovat průběh správního řízení.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž reagoval především na námitku žalovaného, že žaloba byla podána po zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě dne 17.7.2013. Uvedl, že žaloba byla v elektronické podobě podána tehdejší právní zástupkyní žalobce dne 16.7.2013 ve 22.59 hodin na podatelnu Krajského soudu v Plzni, tato e-mailová zpráva nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem zástupkyně žalobce, proto tato v zákonné třídenní lhůtě dne 19.7.2013 potvrdila žalobu písemným podáním stejného obsahu v souladu s ustanovením § 37 odst.2 soudního řádu správního. Žalobce poukázal na to, že jestliže je v záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Krajského soudu v Plzni uvedeno, že do e-mailové schránky tohoto soudu byla zpráva žalobkyně doručena až v 17.02.34 hodin dne 17.7.2013, nejedná se o skutečný okamžik doručení této zprávy, jejímž obsahem byla příslušná žaloba. Nelze si totiž jinak vysvětlit, že zpráva někde putovala více než 18 hodin, když podání učiněné elektronickou cestou je prakticky ihned během několika vteřin doručeno do elektronické schránky adresáta. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu ve věci zjištění přesného okamžiku doručení podání.

V podané replice dále žalobce poukázal na to, že žalovaný zvolil ke stejným druhům podání žalobce zcela odlišný přístup, když v rámci jediného správního řízení poprvé žalobce vyzval k odstranění vad podání, podruhé však tak již neučinil. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2012, č.j.: 8As 102/2011-105 a rozsudek téhož soudu ze dne 6.3.2009, č.j.: 1As 4/2009-53, z nichž vyplývá, že nemá-li odvolání některou z náležitostí, uvedených v ustanovení § 37 odst.2 a § 82 odst.2 správního řádu, postupuje správní orgán podle ustanovení § 37 odst.3 správního řádu a rozhodne-li, aniž by bylo odvolání doplněno, je jeho postup vadný a v rozporu s procesními předpisy. Žalobce je i nadále přesvědčen o tom, že s ním nemělo být správní řízení, jehož výsledkem je napadené

rozhodnutí žalovaného, vůbec zahájeno pro překážku litispendence a jedná se o porušení ustanovení § 48 odst.1 správního řádu, když zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u správního orgánu jiného.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 13.11.2014 zástupce žalobce zopakoval žalobní body tak, jak byly uvedeny v podané žalobě a v replice se závěrem, že správní úřad postupoval nezákonným způsobem, pokud k podanému odvolání nevyzval žalobce k odstranění vad tohoto podání. V podání nebylo uvedeno, v jakých konkrétních skutkových a právních skutečnostech odvolatel spatřuje nesprávnost rozhodnutí o uložení pokuty. Z uvedených důvodů proto žalobce nadále trvá na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro porušení svých procesních práv i obecných zásad správního řízení.

Zástupce žalovaného správního úřadu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že v případě žalobce jde již o několikátý sankční postih, přičemž žalobce vždy ztěžoval činnost správních úřadů. Žalovaný má za to, že práva žalobce v tomto řízení postupem správních úřadů zkrácena či jinak zasažena nebyla. Odvolání podle názoru žalovaného základní náležitosti úkonu účastníka řízení splňovalo a nebyl důvod žalobce k jeho doplnění vyzývat, jestliže tak neučinil sám, i když to avizoval. Zároveň poukázal na stávající judikaturu správních soudů k problematice tzv. ohrožujících správních deliktů a vyzdvihl význam chráněného zájmu, kterým je v tomto konkrétním případě veřejný zájem na ochraně životního prostředí a zejména vod. Sankce je nutná, aby se žalobce konečně začal zajímat také o to, jak se vůči životnímu prostředí chová a aby splnil opatření, která mu byla správními úřady uložena.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 14.1.2013 Česká inspekce životního prostředí uložila žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč za porušení povinností při zacházení se závadnými látkami, kterého se společnost dopustila tím, že při zacházení se závadnou látkou – naftou - ve větším rozsahu, která je současně látkou nebezpečnou, nesplnila povinnosti podle ustanovení § 39 odst.4 písm.b) vodního zákona, neboť nepoužívala pro zacházení s ropnou látkou jen takové zařízení, které je vhodné i z hlediska ochrany jakosti vod. Konkrétně se správní úřad prvního stupně odkázal na výsledky kontroly, provedené dne 21.10.2011 na farmě žalobce v Otěšíně. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 22.1.2013.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce - v zastoupení advokátkou JUDr.Marcelou Scheeovou na základě plné moci - v zákonné lhůtě blanketní odvolání, podané e-mailem dne 6.2.2013 a předané k poštovní přepravě dne 10.2.2013. Odvolání obsahuje pod bodem I částečnou citaci výroku napadeného rozhodnutí Inspekce životního prostředí a pod bodem II blanketní odvolání proti rozhodnutí se žádostí o jeho zrušení a o zastavení řízení. V odvolání není blíže specifikováno, v čem odvolatel spatřuje vady rozhodnutí, pouze se zde uvádí, že odvolání bude v následujících dnech doplněno o konkretizovaná právní tvrzení.

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že správní úřad prvního stupně vyčkal zhruba týden a když do této doby slíbené doplnění odvolání neobdržel, předal odvolání spolu se spisem odvolacímu orgánu. Ministerstvo poskytlo odvolateli další možnou dobu pro doplnění odvolání a vycházelo přitom z ustanovení § 36 odst.1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že odvolatel tohoto svého práva nevyužil a odvolání nedoplnil, posoudilo ministerstvo podané

odvolání podle ustanovení § 82 odst.2 věty druhé správního řádu s tím, že se jedná o odvolání, kde není uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá a platí tak, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolatel tuto vůli ostatně projevil již v podaném odvolání.

O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo životního prostředí žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13.5.2013, jímž odvolání žalobce zamítlo a napadené rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 14.1.2013 potvrdilo s odůvodněním, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospělo ministerstvo k závěru, že výrok rozhodnutí je konkrétní, jednoznačný, skutky jsou popsány nezaměnitelným způsobem a výrok obsahuje všechny náležitosti podle ustanovení § 68 správního řádu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedena úvaha o výši ukládané pokuty ve vztahu k ustanovení § 125 písm.1 odst.2 vodního zákona jak z hlediska polehčujících, tak i z hlediska přitěžujících okolností a nechybí ani porovnání obou správních deliktů navzájem ve vztahu k výši pokuty a porovnání výše pokuty s rozmezím, uvedeným v ustanovení § 125g odst.6 písm.c) vodního zákona. Inspekce podle názoru odvolacího správního úřadu plně respektovala právní názor ministerstva, vyslovený v předchozím rozhodnutí o odvolání a ministerstvem vytýkané nedostatky odstranila a vydala ve věci nové rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska uplatněných žalobních bodů a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

V první řadě se soud k námitce, vznesené žalovaným správním úřadem, zabýval otázkou včasnosti podání žaloby. K této problematice považuje soud za potřebné zdůraznit, že dodržení zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby podle ustanovení § 71 odst.2 s.ř.s. je jednou z podmínek, za nichž může správní soud vůbec přistoupit k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí (podmínek řízení). V nyní posuzované věci není z obsahu spisového materiálu správního úřadu ani soudu možné nade vší pochybnost zjistit, kdy přesně byla žaloba žalobcem podána (respektive kdy byla v elektronické podobě krajskému soudu doručena). Aby mohla být žaloba Městským soudem v Praze zcela odmítnuta, jak požadoval žalovaný, muselo by být postaveno najisto, že tato žaloba byla podána opožděně (ustanovení § 46 odst.1 písm.b) s.ř.s.). Žalobce však uvedl, že žalobu zaslal prostřednictvím své tehdejší právní zástupkyně v elektronické podobě a tato byla následně ve lhůtě tří dnů potvrzena písemným podáním stejného obsahu. Nejistotu v okamžiku, kdy byla žaloba doručena místně nepřislušnému správnímu soudu (především pochybnosti vzbuzující časový úsek 18 hodin, po který zpráva „putovala“ elektronickou cestou od právní zástupkyně žalobce do elektronické podatelny správního soudu) nebylo možné jednoznačně vyřešit jinak, než k újmě žalobce. Městský soud v Praze proto raději volil přístup, který umožní vlastní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícímu řízení, než aby hrozilo, že žalobce bude zkrácen na zákonem garantovaných právech. Jestliže tedy soud neshledal jednoznačné důkazy o opožděnosti podání žaloby, postupoval v pochybnostech ve prospěch žalobce jako účastníka řízení a žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů s tím, že zákonem stanovené podmínky byly splněny.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí

České inspekce životního prostředí ze dne 14.1.2013, jímž byla žalobci uložena podle ustanovení § 125g odst.3 a odst.6 písm.c) vodního zákona pokuta ve výši 50.000,- Kč za porušení povinností při zacházení se závadnými látkami.

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný odvolací správní úřad si byl při vydání napadeného rozhodnutí jednoznačně vědom toho, že žalobcem podané odvolání nesplňuje náležitosti řádného podání ve smyslu správního řádu a byl si také vědom toho, že správní úřad prvního stupně nesplnil svou poučovací povinnost podle ustanovení § 37 odst.3 správního řádu, když žalobce na vadu podání neupozornil, ani nestanovil lhůtu k odstranění vad podání. Žalobce je přesvědčen o tom, že měl být správním úřadem vyzván k odstranění vad podání blanketního odvolání o doplnění náležitostí, které vyplývají jednoznačně z ustanovení § 82 odst.2 správního a namítl, že pokud mu nebyla za uvedeným účelem poskytnuta přiměřená lhůta, jedná se o vadu řízení, která má za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

Soud ze spisového materiálu správních úřadů zjistil, že odvolání žalobce obsahovalo náležitosti podání tak, jak jsou uvedeny v ustanovení § 37 odst.2 správního řádu. Žalovaný odvolací správní úřad však pochybil v názoru, že nebylo třeba vyzvat žalobce k doplnění odvolání. Ustanovení § 37 odst.2 správního řádu obsahuje pouze obecnou úpravu náležitostí, které jsou vyžadovány pro podání ve správním řízení. Odvolání jako zvláštní procesní podání však musí - nad rámec náležitostí podle ustanovení § 37 odst.2 správního řádu - obsahovat i náležitosti podle ustanovení § 82 odst.2 správního řádu, jak vyplývá i ze samotného textu tohoto ustanovení.

Podle ustálené judikatury správních soudů je správní orgán i v případě nedostatku těchto specifických zákonných náležitostí odvolání povinen učinit opatření k odstranění vad podání podle ustanovení § 37 odst.3 správního řádu (například viz rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.9.2007, č.j. 51Ca 11/2007-19, a ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikované pod č. 1578/2008 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71, publikovaný pod č. 1580/2008 ve Sbírce rozhodnutí NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 4/2009-53).

Podle ustanovení § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu je správní úřad zavázán k přezkumu věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek, uplatněných v odvolání, jež jsou specifickou náležitostí tohoto podání podle ustanovení § 82 odst.2 správního řádu. Je proto zřejmé, že na povinnosti správního orgánu postupovat podle ustanovení § 37 odst.3 správního řádu nemohla nic změnit ani skutečnost, že žalobce v odvolání sám přislíbil v dodatečné a blíže nespecifikované lhůtě doplnit konkrétní důvody, což následně neučinil.

Městský soud v Praze s odkazem na ustanovení § 82 odst.2 správního řádu uvádí, že odvolání musí vedle základních náležitostí podle ustanovení § 37 odst.2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, rozsah, v němž jej napadá, a konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení. Pokud odvolání nemá některou z náležitostí, stanovených v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, správní orgán je povinen postupovat podle ustanovení § 37 odst.3 správního řádu, pomoci odvolateli odstranit nedostatky nebo jej vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Správní řád z roku 2004 oproti předchozí právní úpravě správního řízení zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu. Podle ustanovení § 89 odst.2 věty druhé tohoto zákona totiž odvolací orgán posuzuje správnost napadeného rozhodnutí zásadně v rozsahu námitek uplatněných v odvolání.

Odvolání žalobce neobsahovalo odvolací důvody s tím, že je žalobce doplní dodatečným podáním. Ani takové vyjádření však podle názoru městského soudu nemohlo nic změnit na povinnosti správního orgánu postupovat podle ustanovení § 37 odst.3 správního řádu. Žalobce ve svém blanketním odvolání pouze vyjádřil, že hodlá doplnit odvolání o odvolací důvody. Proto měl správní úřad učinit opatření k odstranění nedostatků odvolání a nikoliv sám vyhledávat možné vady. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2009, č.j. 1As 4/2009-53 (veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), soud také dovodil, že správní orgán měl uvedenou povinnost bez ohledu na skutečnost, že žalobce odvolací důvody následně nedoplnil. Postup žalovaného odvolacího úřadu, který rozhodl o odvolání bez znalosti konkrétních námitek, považuje soud za nepřipustný a rozporný s procesními pravidly správního řádu. Soud neshledal důvody pro to, aby se od uvedené judikatury v nyní projednávané věci jakkoli odchýlil.

Z výše uvedených důvodů se Městský soud v Praze blíže nezabýval dalšími žalobními námitkami, týkajícími se věci samé, neboť by takovým postupem nepřipustně nahrazoval činnost odvolacího správního úřadu a postupoval dále podle ustanovení podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s., žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odstavec 4 s.ř.s.). Správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

V tomto řízení bude na správním úřadu, aby se znovu zabýval náležitostmi podaného odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty a postupoval v intencích shora uvedeného odůvodnění rozhodnutí soudu. Přitom je na žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude náležitě odůvodněno.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Výši těchto nákladů tvoří žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,- Kč a odměna právních zástupců žalobce JUDr.Marcely Scheeové, advokátky a JUDr.Jiřího Vaníčka, advokáta, a jejich hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí jeden úkon právní služby v hodnotě 2.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 odstavec 3 písm.f/ a § 11 odst. 1 advokátního tarifu účinného do 31.12.2012 a dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (podání žaloby, účast u jednání soudu) a dále celkem třikrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu v platném znění. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 1.932,- Kč, neboť právní zástupce žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH.

Soud nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení za úkony právního zastoupení v podobě převzetí zastoupení JUDr.Vaníčkem dne 23.9.2013, nahlížení do spisového materiálu dne 27.3.2014 a za podání písemné repliky dne 28.3.2014, neboť tyto úkony neshledal účelně vynaloženými, neboť bylo pouze na žalobci, jakého zástupce si pro řízení

zvolí a neúspěšnému žalovanému nelze přičíst k tíži skutečnost, že zastoupení žalobce v průběhu řízení před soudem převzal jiný advokát.

Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 14.132,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 13.listopadu 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu